

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Caritas & zelus animarum commendantur. n. 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

quod tunc operatorum paucitas tolerabat, & aduersariorum conatus non tantopere retardabat. Quamuis autem singulari Patris nostri de nobis curâ præfecti rerum spiritualium sparsim pro locorum oportunitate sint constituti, & nemini necessarius ad superiorem priuatim negetur aditus, cum tamen ex præfenti rerum statu adeo turbulento, & ex omni parte periculoso, in magnas redacti simus angustias, multisque iam priuemur adminiculis, per necessarium est ut quisque sibi summa quadam sollicitudine ac vigilantia inuigilet, & se sui officij tolerantem, censorem, iustumque suarum actionum iudicem coram Deo suo constituat; ut hac ratione quasi purgato mentis oculo, quid statuendum sit facilius deprehendat, ad sua munia per soluenda commodius se accingat, & ad superna præmia capessenda vehementius anhelet: sed ut hoc optabilissimum ministerij nostri scrutinium rectè fiat, dirigi debet ad propositam nobis viuendi normam, quam in disciplina nostræ sanctionibus seruandis, & moderatorum dictatis exequendis consistere inter nos tam liquidè constat, ut superuacaneum sit hoc vllis confirmare rationibus. Itaque ut hanc laudatissimam sui ipsius quisque rationem ineat, suorumque progressuum verus indagatur existat, satis erit Patris nostri literas paræneticas, antecessoris mei temporibus ad nos scriptas, studiose reuoluere, & sagaciter trutinare; Cum enim ad particulare huius Missionis bonum de industria dirigantur, & ad omnia pericula interius exteriorisque vitanda aptissimè designentur, in illis profectò tanquam in speculo contemplari licebit quales simus, & quales esse debeamus. Ut autem maiori cum fiducia, alacritate, expectatione bonorum euentuum, ad ea ritè perpendenda & efficaciter adimplenda, quæ in ijs literis de virtutibus maximè necessarijs dicuntur accendamus, hæc pauca experimentis comprobata subiungam.

XIII. In primis quod attinet ad caritatem & animarum zelum, compere speciale quondam Dei Prouidentia erga eos in quibus horum cælestium charismatum sincerus fervor & defæcata virtus, absque vllâ terrenæ corruptionis & mundanæ caliginis admixtione viguerunt. Hos in medijs pressuris summisque discriminibus constitutos, multi Orthodoxi angustiatum etiam & afflictum expetere, alere, fouere consueverunt. Horum industriam, vel potius ad hos (ut plurimum quidem inter pauperes Catholicos degentes, eorumque curam gerentes,) præter omnem spem & expectationem diuersa subinde missa sunt quasi cælestia subsidia, ad plurimorum inopiam subleuandam, & ad fiduciam in Domino firmiter collocandam. Hi cum ex intuitu solum diuini operis quod præ manibus habent negotia sua tractent, proprijs comodis non inhiant, superfluitates omnes amputant, curiositates multas, quas circa victum & amictum mundi dilectores sectantur, parui pendunt, & sic (iuxta Apostolicam doctrinam) forma facti gregis, vbique & in omnibus se accommodant prout eorum necessitas exigit quorum cura illis à Christo Domino demandatur. Hoc siquidem modo omnibus omnia facti ut omnes saluos faciant, efficacius omnium diuinorum diuinissimum perficiunt opus, quod est

Caritas &
zelus ani-
marum
commen-
dantur.

1609. (vt testatur Beatus Dionysius) in auxilium animarum cooperari Deo. Hoc opus, hic labor erat Dei Filio in terris, hoc vult, hoc sitit, hoc præcipit iam regnans in cælis: Ad hæc mercimonia coëmendanda suæ Majestatis altitudinem ad nostræ mortalitatis ergastulum inclinavit. Non est ergo mirum eos qui per harum excellentissimarum virtutum imitationem Duci suo & Antesignano appropinquant, omnibus esse gratos, omnibus placere, displicere nulli, multisque præterea Diuinæ bonitatis dignationibus insigniri, quæ alijs in ea re forsitan incuriosis nimiumque remissis non conceduntur. Quin etiam sæpe accidit vt cum aliquibus Christi & Sanctorum eius vestigia languidè æmulantibus hæc præsidia cælitus subtrahantur, nullibi propemodum sua sorte contenti sint, atque adeo paucis cordi, multis onerosi, sibi metipsis graues, alijs difficiles reddantur, vt paulatim ad exteriora diffuentes, & transuentia huius seculi solatiola (in quibus non est requies cordis) quæritantes, per arduum sit Superioribus de illis disponere. Non inficior (quantum ad modum locumque laborandi opportunum spectat) horum dierum difficultatem, Catholicorum penuriam, piorum omnium continuam vexationem, aduersariorum machinationes plurimum impedire quominus quorundam etiam strenuè in vinea Domini laborantium iusta desideria compleantur: At hoc Dei beneficio euenire credendum est, nimirum ad eorum patientiam cumulatius remunerandam, & ad eorundem certamina certius tutiusque probanda: Nam nec hisce incommodis ipsi diuexantur, nec in Prouincia susceperata consternati torpescunt, quin potius per omnia Diuinæ voluntati se conformantes, pro bonis à Deo sibi traditis ad lucrum apportandum defudant. Hinc etiam fit vt qui hac Christianæ dilectionis flamma succenduntur singularem conciliandi sibi animos hominum prærogatiuam habeant, non modò fratrum, domesticorum, amicorum, sed aliorum etiam bono pacis aduersantium, quorum beneuolentiam eâ dexteritate captant vt multos ad meliorem frugem, & ad veram nobiscum amicitiam incundam reuocent. Operæ pretium sanè est nostrisque constitutionibus consonum vt nostri (præsertim qui in Missionibus distinentur) omnes, quantum in illis est, etiam aduersarios faciant beneuolos, suisque conatibus ad stipulantes: sic enim primùm expectatus ad plures Christo lucrandos aditus patefiet; Deinde succedet proxima dispositio ad caritatem illam vniuersalem amplexandam, quam particulari præferendam esse monet B. P. Ignatius; Denique ex hoc dilatato corde, ex hac generali dilectione erga omnes Christi sanguine redemptos, solidabuntur mutuus ille inter nos ipsos amor & vnio quæ nobis summopere commendatur, & sine quibus Societas nostra nec regi nec conseruari potest. Pro huius confirmatione audite B. P. Ignatium dictantem, præcipuum vinculum ad nōembrorum inter se & cum capite suo vnionem, esse amorem Dei, cum cuius diuina ac summa bonitate si Superior & inferiores valde vniti fuerint per facile inter se ipsos vnientur; idque per eundem illum amorem fiet, qui à Deo descendens ad omnes proximos ac peculiari ratione ad corpus Societatis pertinet.

Verum